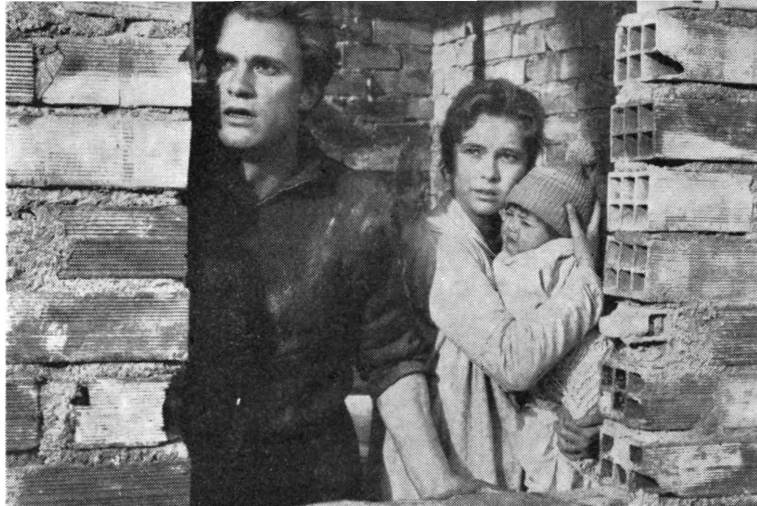


Giorgio Listuzzi og
Gabiella Pallotti i
„Tag over Hovedet“.



Sødt og spændende

IL TETTO (TAG OVER HOVEDET). Prod.: Titanus-Films Marceau, Vittorio de Sica 1956. Manus.: Cesare Zavattini. Instr.: Vittorio de Sica. Foto: Carlo Montuori. Musik: Alessandro Cicognini. Dekor.: Gastone Medin. Kostumer: Fabrizia Caraja. Medv.: Gabriella Pallotti, Giorgio Listuzzi, Gastone Renzelli, Maria Di Rollo, Emilia Martini, Giuseppe Martini, Maria Sittorio, Angelo Visentin, Maria De Fiori, Louisa Alessandri.

I „Tag over Hovedet“ forsøger Zavattini og de Sica sig med en net, rørende og „underholdende“ neorealisme, der ikke er af samme rang som den stærkt følende og formelt originale neorealisme fra „Cykeltyven“ og „Umberto“.

Stofvalget har lighedspunkter med de to betydelige films: Det drejer sig også her om menneskets mindstekrav. En cykel til arbejdsbrug, en tilstrækkelig pension, tag over hovedet. I „Cykeltyven“ og „Umberto“ var hovedpersonerne imidlertid således skilrede, at de foruden at være individuelt karakteriserede „stod for“ mange andre. De var almindelige, ikke særdeles sympatiske. Tilskuernes følelser blev nok vakt for individet, „helten“, men ikke så meget, at han kunne glemme de mange klassefællers lidelser.

Hvor „Cykeltyven“ og „Umberto“ var sociologiske værker, der var socialt tænkt og socialt favnende, er „Tag over Hovedet“ en sociologisk film, der er speciel og usædvanlig, undertiden endda pittoresk.

Tilskuerens interesse begrænses næsten helt til de to hovedpersoner, to nydelige og indtagende unge mennesker, som det er „synd for“, fordi de ingen steder har at bo. Men heldigvis går det dem godt til sidst, og man fristes til i højere grad end „humanistisk“ forsvarligt at ånde lettet op: Ved sine kammeraters hjælp får den unge mand i løbet af en nat bygget et hus, uden at politiet opdager det. Små villet yndefulde kærlighedsscener forekommer (som erotisk instruktør er de Sica meget ubehjælpelig), og filmen holder sig ikke for god til at anbringe en komedie-kliché: Efter at den unge kone har meddelt manden, at hun skal have et barn, optræder han overdrevent omsorgsfuldt, som om hun skulle nedkomme umiddelbart derefter.

Foruden at tage det søde til hjælp anvender handlingen i stødende grad det udvendigt spændende: Vil murerne kunne nå at gøre huset færdigt, før politiet kommer? Ah, hvor er det dejligt nervepirrende!

Dertil kommer, at Cicognini, der hyppigt har skrevet fremragende filmmusik, her gør meget for at behage den lettræde del af publikum.

Alle disse „underholdende“ elementer er naturligvis særdeles bevidst puttet ind i filmen — Zavattini og de Sica har villet præstere populær og indbringende neorealisme; de har ikke voyet at fortsætte med den „afdramatiseringsæstetik“ (se „Kosmorama 8“), der gjorde især „Umberto“ så gribende livsnær. Der er ganske vist rester af den i „Tag over Hovedet“: Den unge kones interesse for forbigående flyvemaskiner og den lille dreng, der optræder som tilskuer i filmens sidste del, har i ringe grad dramatiske funktioner i konventionel forstand. Men disse scener er blot blevet meningsløse. De Sica kunne tidligere give den slags „irrelevante“ og „udramatiske“ passager en beklemmende poetisk alvor.

Vil den gamle de Sica vende tilbage efter de svage „Med Natekspressen Rom—Paris“ og „Tag over Hovedet“? Forhåbentlig har de mange fjollede film, han har medvirket i, ikke smittet ham uheldredeligt.

Erlik Ulrichsen.